

Hôm 25.10, *Đại hội thường lệ* lần thứ XVI của Thượng Hội đồng Giám mục đã phê chuẩn Thư gửi Dân Chúa với tâm tình tạ ơn về trải nghiệm mà các tham dự viên đã trải qua, cũng như trình bày chi tiết công việc của Đại hội. Sau đây là nội dung Thư của Đại hội thường lệ lần thứ XVI của Thượng Hội đồng Giám mục gửi Dân Chúa:

THƯ CỦA ĐẠI HỘI THƯỜNG LỆ LẦN THỨ XVI CỦA THƯỢNG HỘI ĐỒNG GIÁM MỤC GỬI DÂN CHÚA

Anh chị em thân mến,

Khi tiến trình của Khoá họp thứ nhất của Đại hội thường lệ lần thứ XVI của Thượng Hội đồng Giám mục sắp kết thúc, chúng tôi muốn cùng với tất cả anh chị em tạ ơn Thiên Chúa vì kinh nghiệm tốt đẹp và phong phú mà chúng tôi đang trải qua. Chúng tôi sống thời gian hồng phúc này trong sự hiệp thông sâu xa với tất cả anh chị em. Chúng tôi đã được nâng đỡ nhờ những lời cầu nguyện của anh chị em, cùng với anh chị em gánh vác những kỳ vọng, những vấn nạn, và cả những nỗi sợ hãi của anh chị em. Như Đức Thánh

Cha Phanxicô đã yêu cầu cách đây hai năm, một tiến trình lắng nghe và phân định lâu dài đã bắt đầu, mở ra cho toàn thể Dân Chúa, không loại trừ ai, để “*cùng nhau bước đi*” dưới sự hướng dẫn của Chúa Thánh Thần, các môn đệ thừa sai dẫn thân đi theo Chúa Giêsu Kitô.

Khoá họp mà chúng tôi được quy tụ ở Rôma từ ngày 30 tháng 9 là một bước quan trọng trong tiến trình này. Trong nhiều phương diện, đây là một trải nghiệm chưa từng có. Lần đầu tiên, theo lời mời của Đức Thánh Cha Phanxicô, những người nam nữ, nhờ bí tích Rửa tội, được mời ngồi cùng một bàn để tham gia, không chỉ vào các cuộc thảo luận, mà còn vào các cuộc bỏ phiếu cho Đại hội Thượng Hội đồng Giám mục này. Cùng nhau, trong sự bổ sung cho nhau về ơn gọi, đặc sủng, và tác vụ của mình, chúng tôi đã chăm chú lắng nghe Lời Chúa và kinh nghiệm của người khác. Bằng việc sử dụng phương pháp **đối thoại trong Thánh Thần**, chúng tôi khiêm tốn chia sẻ sự giàu có và nghèo khó của các cộng đoàn của chúng ta từ khắp các Châu lục, cố gắng nhận ra những gì Chúa Thánh Thần muốn nói với Giáo hội ngày nay. Nhờ đó, chúng tôi cũng cảm nghiệm được tầm quan trọng của việc thúc đẩy trao đổi hỗ tương giữa truyền thống Latinh và các truyền thống Kitô giáo Đông phương. Ngoài ra, sự tham gia của các đại biểu huynh đệ từ các Giáo hội và Cộng đoàn Giáo hội khác đã làm phong phú sâu sắc các cuộc thảo luận của chúng tôi.

Đại hội của chúng tôi diễn ra trong bối cảnh một thế giới đang gặp khủng hoảng, nơi mà những vết thương và sự bất bình đẳng đáng xấu hổ vang vọng một cách đau đớn trong trái tim chúng tôi và tạo cho công việc của chúng tôi một sức hút đặc biệt, nhất là khi một số anh chị em trong chúng tôi đến từ những quốc gia nơi chiến tranh đang hoành hành. Chúng tôi cầu nguyện cho các nạn nhân của bạo lực chết chóc, không quên những người vì tình trạng nghèo đói và tham nhũng buộc phải bước vào con đường di cư

nguy hiểm. Chúng tôi bày tỏ tình liên đới và cam kết cùng với những người nam nữ trên khắp thế giới đang nỗ lực xây dựng công lý và hòa bình.

Theo lời mời của Đức Thánh Cha, chúng tôi đã dành một không gian thính lắng ý nghĩa để nuôi dưỡng sự lắng nghe tôn trọng giữa chúng tôi và ước muốn hiệp thông trong Chúa Thánh Thần. Trong buổi canh thức đại kết khai mạc Đại hội, chúng tôi cảm nghiệm được niềm khao khát hiệp nhất gia tăng như thế nào khi thâm lắng chiêm ngắm Đức Kitô chịu đóng đinh. Thật vậy, thập giá là ngai toà duy nhất của Đấng, khi trao hiến mạng sống để cứu rỗi thế gian, đã giao phó các môn đệ của mình cho Chúa Cha, để *“tất cả nên một”* (Ga 17, 21). Hiệp nhất kiên vững trong niềm hy vọng mà sự Phục Sinh của Đức Kitô mang lại, chúng tôi phó thác cho Người ngôi nhà chung của chúng ta, nơi mà tiếng kêu gào của trái đất và tiếng than khóc của người nghèo ngày càng khẩn thiết vang lên: *“Laudate Deum!”* (“Hãy chúc tụng Thiên Chúa!”), như Đức Giáo Hoàng Phanxicô đã nhắc lại ngay khi bắt đầu công việc của chúng tôi.

Ngày qua ngày, chúng tôi cảm nhận được lời kêu gọi cấp bách phải hoán cải mục vụ và sứ vụ. Vì ơn gọi của Giáo Hội là loan báo Tin Mừng không phải bằng cách tập trung vào chính mình, nhưng bằng cách phục vụ tình yêu vô biên mà Thiên Chúa yêu thương thế gian (x. Ga 3, 16). Khi được hỏi về những kỳ vọng đối với Giáo hội nhân dịp Thượng hội đồng này, những người vô gia cư sống gần Quảng trường Thánh Phêrô đã trả lời: *“Tình yêu!”*. Tình yêu này phải luôn là trái tim nồng cháy của Giáo hội, tình yêu Ba Ngôi và Thánh Thể, như Đức Thánh Cha đã nhắc lại vào ngày 15 tháng 10, nửa chặng đường Đại hội của chúng tôi, khi gọi lên sứ điệp của Thánh Têrêsa Hàì Đồng Giêsu. Chính *“sự tín thác”* mang lại cho chúng tôi sự táo bạo và tự do nội tâm mà chúng tôi đã trải nghiệm, không ngần ngại bày tỏ những điểm đồng nhất, những khác biệt,

những ước muốn, và những thắc mắc của mình một cách tự do và khiêm tốn.

Còn bây giờ thì sao? Chúng tôi hy vọng rằng khoảng thời gian từ bây giờ cho đến Khoá họp thứ hai vào tháng 10 năm 2024 sẽ cho phép mọi người tham gia một cách cụ thể vào tính năng động của sự hiệp thông mang tính sứ mạng được biểu thị bằng từ “*Synod*” (*Thượng Hội đồng, Hiệp hành*). Đây không phải là về ý thức hệ, mà là về một trải nghiệm bắt nguồn từ Truyền thống Tông đồ. Như Đức Thánh Cha đã nhắc nhở khi khai mạc tiến trình này, “*sự hiệp thông và sứ mạng có thể có nguy cơ vẫn còn là những thuật ngữ hơi trừu tượng nếu chúng ta không trau dồi một sự thực hành mang tính giáo hội thể hiện tính cụ thể của tính hiệp hành (...) khuyến khích sự tham gia thực sự của mỗi người và tất cả mọi người*” (Ngày 9 tháng 10 năm 2021). Có nhiều thách đố và vô số vấn đề: Bản tổng hợp của Khoá họp thứ nhất sẽ nêu rõ những điểm nhất trí mà chúng tôi đã đạt được, nêu bật những vấn đề còn bỏ ngỏ và cho biết chúng tôi sẽ tiếp tục công việc như thế nào.

Để tiến triển trong việc phân định, Giáo hội nhất thiết phải lắng nghe mọi người, khởi đi từ những người nghèo nhất. Điều này đòi hỏi một lộ trình hoán cải và cũng là lộ trình ngợi khen: “*Lạy Cha là Chúa Tể trời đất, con xin ngợi khen Cha, vì Cha đã giấu kín không cho bậc khôn ngoan thông thái biết những điều này, nhưng lại mặc khải cho những người bé mọn*” (Lc 10, 21)! Đó là lắng nghe những người không có quyền lên tiếng trong xã hội hoặc những người cảm thấy bị loại trừ, thậm chí bởi Giáo hội; lắng nghe những người là nạn nhân của chủ nghĩa phân biệt chủng tộc dưới mọi hình thức – đặc biệt, ở một số khu vực mà nền văn hóa của người dân bản địa bị khinh miệt. Trên hết, trong tinh thần hoán cải, Giáo hội thời đại chúng ta có nhiệm vụ lắng nghe những người từng là nạn nhân của sự lạm dụng do các chi thể trong thân thể giáo hội gây ra, và

đưa ra một cam kết cụ thể và mang tính cơ cấu để đảm bảo rằng điều này không tái diễn nữa.

Giáo hội cũng cần lắng nghe giáo dân, người nam cũng như người nữ, vì tất cả đều được kêu gọi nên thánh nhờ ơn gọi Phép Rửa: chứng tá của các giáo lý viên, những người trong nhiều hoàn cảnh là những người đầu tiên loan báo Tin Mừng; lắng nghe sự đơn sơ và sinh động của trẻ em; sự nhiệt thành của người trẻ, những thắc mắc và cầu xin của họ; lắng nghe những giấc mơ, sự khôn ngoan và ký ức của người cao niên. Giáo hội cần lắng nghe các gia đình, những mối quan tâm mang tính giáo dục của họ, và chứng tá Kitô giáo mà họ cống hiến trong thế giới ngày nay. Giáo Hội cần chào đón tiếng nói của những người mong muốn được tham gia vào các thừa tác vụ giáo dân hoặc vào các cơ cấu phân định và đưa ra quyết định.

Để tiến xa hơn trong việc phân định hiệp hành, Giáo hội đặc biệt cần thu thập nhiều hơn nữa những lời chia sẻ và kinh nghiệm của các thừa tác viên chức thánh: các linh mục, những cộng tác viên chính yếu của các giám mục, những người mà thừa tác vụ bí tích của họ là không thể thiếu đối với đời sống của toàn thân thể; các phó tế, qua tác vụ của mình, thể hiện mối quan tâm của toàn thể Giáo hội trong việc phục vụ những người dễ bị tổn thương nhất. Giáo Hội cũng cần để cho mình được chất vấn bởi tiếng nói ngôn sứ của đời sống thánh hiến, người lính canh chú tâm trước những lời mời gọi của Thánh Thần. Giáo Hội cũng cần phải chú ý đến tất cả những người không chia sẻ cùng đức tin với mình, nhưng đang tìm kiếm sự thật, và trong họ, Thánh Thần cũng hiện diện và hoạt động, Đấng *“ban cho mọi người khả năng được kết hợp với mầu nhiệm vượt qua”* (Hiến chế *Gaudium et Spes*, 22).

“Thế giới mà chúng ta đang sống và thế giới mà chúng ta được mời gọi yêu thương và phục vụ, ngay cả trong những mâu thuẫn của nó, đòi hỏi Giáo hội phải tăng cường sự hiệp lực trong mọi lĩnh vực sứ mạng của

mình. Chính lộ trình hiệp hành này là lộ trình mà Thiên Chúa mong đợi nơi Giáo hội của thiên niên kỷ thứ ba” (Đức Thánh Cha Phanxicô, ngày 17 tháng 10 năm 2015). Chúng ta đừng sợ hãi để đáp lại lời kêu gọi này. Đức Trinh Nữ Maria, Mẹ Giáo Hội, người đầu tiên lên đường, đồng hành với chúng ta trong cuộc hành hương. Trong niềm vui cũng như nỗi buồn, Mẹ chỉ cho chúng ta thấy Con của Mẹ, và mời gọi chúng ta tín thác. Chính Người, Chúa Giêsu, là niềm hy vọng duy nhất của chúng ta!

Thành Vatican, ngày 25 tháng 10 năm 2023

Nt. Anna Ngọc Diệp, OP

Dòng Đa Minh Thánh Tâm

Chuyên ngữ từ: synod.va/en (25.10.2023)